
UYKUSUZ
6 EYLÜL PERŞEMBE
SAYI: 2018/36 No: 575
5 TL. (KDV DAHİL)
K.K.T.C. FİYATI: 6 TL.
ISSN 1307-7619
Tayyip Erdoğan'ın Saray'da düzenlediği
30 Ağustos resepsiyonunun menüsü coşkulu çıktı:
Ejder Meyveli Smoothie
(Chia tohumu eşliğinde),
Efuli (Liçi meyvesi eşliğinde),
Aloevera (Starex meyvesi
eşliğinde), Zencefilli Somonlu Suşi...
OFF YANDIM !.. G.TÜMÜN BAĞI ÇÖZÜLDÜ RESMEN... ...IHI...
EJDER MEYVELİ SMUUTİYE HİÇ BULAŞMAYACAKTIK SAYIN BAKANIM.

SAÇ DÖKÜLMESİ

Sağlık Bakanlığı saç dökülmesini yasakladı..

★ "Günlük hayatta sık sık karşılaştığımız bu çirkin görüntünün önüne geçmek için milli seferberlik kongresinde konuşan Sağlık ve Nasılsın Bakanı Yusuf Mirzalı "Bütün kellere güneş paneli takılacak.. Böylelikle hem kelkel dolaşmalarının önüne geçilecek, hem de elektrik üretecekler.." ... Ayrıca, kellerin kendi temin edip ucuca ekledikleri üçlü prizler kadar uzağa gidebileceklerini söyleyen bakan "Bu yüzden sokakta yürürken bu kablolara takılıp düşmemeye dikkat edelim.. Onların fişlerini yanlışlıkla çıkarmayalım, çıkarsak da tekrar takalım" şeklinde sözlerine devam etti..

★ Üçlü priz satışlarında patlama beklediğini söyleyen beşli priz üreticileri derneği başkanı daha sonra mikrofona Kibariye'yi çağırdı.. Ama programda öyle bir şey olmadığı için bu gerçekleşmedi..

Bunlar Defolu..

Cırcır böcekleri saat 14-18 arası cırcırlasınlar..

Off.. maymun yok mu abi ya..

Orman ve Odun bakanı önlemleri arttırdı..

★ Son senelerde yaptıkları tedbili kıyafet orman teftişlerinde köylünün açtığı ateş sonucu, vatandaşın vergileriyle yapılan ayı ve çakal kostümlerinin delik deşik olduğunu, bir çok arkadaşlarının da yaralandığını söyleyen Kütük İşleri daire başkanı, ama bu zorluklara rağmen görevlerinin başında olduklarını söyledi... Yeni yaptırdıkları kurşun geçirmez yarı ayı kostümü sayesinde, hem köylülerce tanınacaklarını, hem ayıları ve orman canlılarını ürkütmeyerek ormanın derinliklerine uzanan teftiş ve bilimsel araştırmalarına devam edebileceklerini söylerken gözleri neşeyle parlıyordu daire başkanının..

★ Ayrıca yine bu sene kullanıma girecek piton yılanı kostümünün tanıtımı sırasında, piton kostümünün içindeki üç personelin biri ölürken, diğer ikisi hastaneye kaldırıldı... Bakanlığın, baş ve yüz kısmını açık bırakacak şekilde kostümün yeniden düzenleneceğini, alttaki diğer iki personel içinse boru hatları döşeneceğini söyledi...

★ Bakanlığın düzenlediği "Yarı açık piton kostümü oksijen ulaştırma boru hattı" ihalesini kazanan şirket şu an için adının açıklanmasını istemezken, bakan ihale için "Bize piton kostümü yapamaz dediler.. Şimdi dört kişilik, duşlu, özel kabinli, havalandırmalı piton kostümlerimiz yurdun dört tarafında sürünüyor... Ama bununla bitmeyecek... Dalında duran meyve kostümümüz, şimdilik elma-armut-Ejder olmak üzere kullanıma girdi.. İçinde terleyen personelin suyu bildiğin organik meyve suyu olarak tüketime sunuldu..

Dolar hakkında bilmedikleriniz..

ÇLAK

★ Dolara yeşil rengi veren bilindiğinin aksine klorofil değil koful hücreleridir..

★ Amerika'da 2 dakikada bir, dolar cinayetleri işlenmektedir.. Yani saatte 30.. Günde 30 çarpı 24.. iki üç, altı... Altıyüz küsür.. Ayda çarpı 3.. Bin sekizyüz, onsekizbin, yirmibin de.. Senede çarp 12'yle, 250 bin... Mezarları iki metre kare desek... 500 bin metrekare her sene mezarlık.. On senede 5 milyon metrekare ..şehir amk..

Berberler uyarıldı.

★ Konuyla ilgili konuşan Gezegen ve Yöresel Bakanı İsmet Veceksın, "Senelerce omuzlarımıza bir yük gibi dayadıkları erkeklik organlarıyla kirlettikleri ve hatta manitamın otobüste sinemada uykusu geldiğinde "Başını omuzuma daya" diyemiyorum.. Çünkü temiz değiller.. İkisine de berber dayıyo.. Elin adamının dayadığı yere manita başını dayayınca, manitadan soğuyorum... Berberleşiyo manita benim için.. Git burdan! Defol! diye bağırmamak için kendimi zor tutsam da mücadeleyi kolayca kaybediyorum.." diyen bakan ağlamaya başladı ve "Çocukken başından geçen bir şeyi anlatmak istiyorum" dedi... Ama bu sırada salona dalan protestocu berberlerin bakana köpüklü traş fırçası atılması sonrası basın açıklaması sona erdi ve bakan olay yerinden uzaklaştırıldı.. Daha sonra olay yerine gelen "Berberlere Karşı Taramalıylan Ateş Et Komutanlığı" eş başkanı albay Surdur Tümdünya komutasındaki komandolar, kalabalığa müdehale ederek, el bombaları attılar.. Uçaklar napalm bombası attı..

Trump'ın babasıyla sıcağı sıcağına

★ "Trump başına buyruk bir çocuktu.. O'na asla laf dinletemezdiniz" diyor, Trump daha ufacık bir çocukken o'nunla aynı sokakta yaşayan eski kalorifer işçisi Johan Anderson... Bugün 108 yaşında olan Johan'a uzun ömrünün sırrını sorduğumuzda gülüyor ve gülmeye devam ediyor.. Çok yaşlandığı için kafa gitmiş..

★ Tramp'la aynı yurtta kalan arkadaşı peynir ve gübre ithalatçısı Grand Somerwil ise, Trump'ın hiç de kolay bi arkadaş olmadığını söylüyor.. O yüzden Trump'la bi türlü arkadaş olamadığını söyleyen Grand, o'nunla aynı yurtta da kalmadığını söyleyince, olay daha gizemli bir hal kazanıyor..

★ Trump'la aynı kreşte çocukluk arkadaşı olan Enhenri Jonyou ise çoktan ölmüş olduğu için malesef telefonlarımızı açmıyor... Zaten telefon çalmıyor bile... Belli ki hattı kapatılmış... Sonra bi arkadaş "+90 koydun mu" diyor.. Diğer bi arkadaş "O Türkiye'nin kodu" diyor.. Kendi aralarında kodlu konuştuklarını farkedince, bu iki arkadaşımdan koşarak kaçıyorum... Kovalıyorlar ama sesleri gitgide azalıyor.. Çok hızlı koşuyorum.. Ve nefes nefese kalıyorum.. Dalağım şişiyo.. Yakalanıyorum.. Sonra olay anlaşılıyo..

stareks

Klozet, savaşı nasıl kazandı..

★ Daha düne kadar çömerek sıçan atalarımız gibi niye sıçmıyoruz... Alafranga, yani klozet, bize sunduğu oturma konforu ve bacakların uyuşmasına son veren yapısıyla evlerimize girdi... Ama çömelmeli tuvaletlerin daha hijyenik olduğu unutuldu... Çömelerek sıçmanın çok daha rahat olduğu ve ıkınarak kılcal damarlarımıza verdiğimiz zararın, çömelmeli tuvalette olmadığı unutuldu... Bugünkü kuşağın derdi "Kapağı kaldırdın mı?"... Niye?.. Çünkü işerken sıçrıyor da ondan... Ufak idrar zerreciklerinin sıçrayarak başlayan yolculukları en sonunda ağzımızda bitiyor.. Mikrobu taşıyoruz bi şekilde ağzımıza.. Elimiz hep ağzımızda.. Ona dikkat edelim

her şey olur

AV SEZONU AÇILDI!

TORTORTOR TOR

KARADAN YÜRÜYEREK KAÇAN BALIĞA HALUK LEVENT SAHİP ÇIKTI!

SARAY ENFLASYONU ARTTI

HER YER SARAY DOLDU, ODALAR BOŞ KALDI!

KİRALIK SATILIK

SARAY BALONU PATLAYACAK MI?

F-35 KRİZİ ÇÖZÜLDÜ!

HAFTA İÇİ ANNEDE, HAFTA SONU BABADA KALACAK!

NUR ARTIŞI MÜRİDİ VURDU!

NUR ÇEŞMESİ!

YUKARI YÖNLÜ OYNAKLIK SÜRÜYOR!

ŞARBON AYAKİZİ NASIL ÖLÇÜLÜR?

KÜÜT!

ETE DOYANLAR METHE YÖNELDİ!

KÜLLİYEDE SUNULAN GİZEMLİ İÇECEK!

"ENFLASYON CANAVARI MEYVESİ" NEDİR?

CİHAT SEKTÖRÜ DARBOĞAZDA!

ATEŞ ETMEK ATEŞ PAHASI!

TL KAZANIP DÖVİZ HARCIYORUZ!

TIK TIK

GRAMAJLAR KÜÇÜLDÜ

CİHAT İÇİN CİHAT TUGAYLARI ÖRGÜTÜ (CİCİTÖ) KONKORDATO İLAN ETTİ!

YURTDIŞI FALAN GEZEMIYCEZ Bİ SÜRE...

cem dinlenmiş

@kaansezyum

Tarih öğreniyorum

Çıkmayan kısmın özeti

Mussolini İtalya'da iktidara gelir ve ülkeyi manyakça bir yönetimin içine sokar. Muhalif hiçbir ses, hiçbir gazete-dergi, hiçbir parti yoktur, herkes susturulmuştur. Mussolini tüm bakanların yerine kendisi bakar, artık tek adam, tek yürek, tek irade olmuştur. Bu da yetmezmiş gibi bir de bölgenin en psikopatı, Dj Manyeto lakaplı Hitler'le işbirliğine girer. Bu duble irade öyle sağlamdır ki, karşısında kimse duramaz ve olaylar gelişir...

1 Eylül 1939'da tam bir hapçı gibi sağa sola saldırmayı planlayan Hitler, öncelikle Orta Avrupa, ardından Doğu ve Batı Avrupa'yı (komple Avrupa işte) Almanya topraklarına katmak amacındaydı ve bu amaçla Polonya sınırını geçer. Bu güzel vesileyle II. Dünya Savaşı da başlar. O esnada daha önce Malta, Korsika ve Tunus'u İtalyan topraklarına katma ve "Ecdadı Roma İmparatorluğu'nu canlandırma amacı" taşıdığını söyleyen Mussolini de Almanya ile birlikte Mihver Devletleri bloğunda savaşa girer. Savaş her lidere de gerekmektedir... Birçok faşistin –bile- karşı çıkmasına rağmen 10 Haziran 1940'ta savaşa girdiklerini resmen ilan eden Mussolini, Kuzey Afrika ve Balkanlar'da Müttefik kuvvetlere karşı mağlup ve mağdur olur. Almanya'dan aldığı destek ve gaz ile işgal ettiği bölgelerde direnir ancak İtalya'da gücünü kaybetmeye başlar. İtalya'daki komünistler önderliğindeki direnişçilerin ülkede etkili olması ve müttefiklerin 1943'te Sicilya'ya çıkartma yapmasının ardından Kral Victor Emmanuel III (bizdeki her şeye hayret eden adam gibi bi şey), Mussolini'yi görevden alır. Almanya da boş durur mu? Zart diye stratejik ortağı İtalya'nın Kuzey İtalya kısmını 'Hacı senin işin yoksa ben bi dal alıyorum' diyerek işgal eder. En psikopat sağlam irade Hitler'in emriyle, başlarında özel bir Fallschirmjäger (Anlamı 'Hava indirme birimi' de böyle yazında daha şekil oluyor) birimi, Mussolini'yi 12 Eylül 1943'te Gran Sasso'da tutuklu bulunduğu otelden kurtararak önce Roma'ya, sonra aynı günün akşamı bir Luftwaffe (Alman Hava Guvvetleri) nakliye uçağı ile Viyana'ya kaçırır...

***

Birkaç gün sonra ise Mussolini baş psikopat Hitler'in karargahının bulunduğu Rastenburg'a götürülür. Mussolini, burada Hitler tarafından karşılanır. Buradan da oğlu ile beraber karargaha götürülüp Göring'in sığınağına yerleştirilir. Ardından Mussolini Münih'e gazlar. Orada şabalak oğlu ve İtalya'dan gelen karısı ile beraber, Bavyera kraliyet ailesi Wittelsbacher'lerin şatosuna yerleşir.
Mussolini bundan sonra yine Kuzey İtalya'ya döner ve Garda Gölü kıyısında Rocca delle Caminate adlı sote bir yere yuvalanır. Almanlardan emanet özel bir SS kıtası kendisini sürekli olarak korumaktadır. Eee tabii ki o da bilir, sağlam d*t sağlam koruma gerektirir. Burada iş yapmış gibi Cumhuriyetçi Faşist Parti'yle beraber

İtalyan Sosyal Cumhuriyeti'ni kurar. 15 Eylül 1943'te palavradan hükümet işlerini üstlenir. Ancak kurduğu bu hükümet sadece bir gölge hükümettir ve Almanların kukla rejimi olmaktan öteye gidemez. Asıl söz, tabii ki Alman işgal yetkililerindeydi. Mussolini'nin hükümeti sivil idare işleri ve Almanya'ya işgücü temin edilmesiyle uğraşır. Kendi ülkesini Nazi Alman komutasına peşkeş çeker.

***

Savaşın son günlerinde (25 Nisan 1945) emir almak için bir Alman delegesini bekleyen Mussolini, kimsenin gelmemesiyle şaşkına dönmüş, villasının balkonuna çıkıp 'Aldatıldık, yine Almanlar tarafından aldatıldık' der. 27 Nisan sabahı zırhlı bir araba ve yirmi beş kamyon ile beraber yola koyulur. Amacı İspanya'ya kaçızlamak için bir uçağa binmek üzere İsviçre'ye gitmektir. Yolda ilerlerken partizanlarla (rastlantıya bakın ki) Musso adı verilen bölgede çatışmaya girer. Keko faşistler hemen teslim olsalar da bir manyak olduğu için Mussolini zırhlı arabayla gaza abanır ve kaçmayı başarır. Mussolini ve beraberindekiler, İtalyan partizanlar tarafından, -Şimdilerde Corc Kuluni'nin evinin filan olduğu- Como Gölü yakınlarında durdurulur. Partizanlar arabayı ararken içeride battaniyeye sarılmış bir erkek bulurlar. Arabanın içindekiler 'Zavallı bir sarhoş ya bırakın dedeyi' diye geçiştirmeye çalışsalar da battaniyeyi kaldıran partizan Mussolini'yi tanır ve Duçe böylelikle yan basar. Hem de ne! Enlemesine...

28 Nisan'da bir Albay Mussolini ve metresi Petacci'yi öldürür. Öldürülme olayı resmi versiyonuna göre şöyle gelişmiştir: Audisio, Mussolini ve metresi Petacci'nin tutuklu oldukları çiftlik evine gitti ve tutuklu kaldıkları odaya girer. Onlara 'İtalyan ulusuna adaleti iade etmek üzere görevlendirilmiş bulunuyorum' diyerek kısa bir konuşma yaptıktan sonra ikisine de diz çökmelerini söyler. Bunu reddeden sevgilisi Petacci, Mussolini'ye sarılır. Audisio'nun elindeki makinalı tüfek tutukluk yapar ve ateş almaz. Bir ikinci silah da tutukluk yapınca strese ve manyaklığa dayanamayan Albay Audisio, muhafızlardan birinin makinalı tüfeğini kaparak önce Petacci'ye ateş eder. Tam o sırada Mussolini ceketini açar ve "Göğüsümden vur beni!" diye haykırır. Audisio hiç beklemeden ateş ederek Mussolini'yi de göğsünden vurur. Mussolini yere düşer ama ölmez, albay yanına gider ve ve göğsüne bir kurşun daha sıkar. Audisio savaştan sonra yayınladığı anılarında, Mussolini ve metresini toplam 5 kurşun ile vurarak öldürdüğünü belirtmiştir.

Mussolini'nin maiyetindeki diğer üyeler (başta bakanlar ve İtalyan Sosyal Cumhuriyeti yetkilileri) aynı gün akşama doğru bir idam mangası önünde 'Yeter hayatımızı kaydırdığınız' diyerek idam edilir. Ertesi gün Mussolini, sevgilisinin ve birkaç yandaşının cesedi Milano'da Loreto Meydanı'ndaki bir benzin istasyonunun çatısından baş aşağı sallandırılır. Teşhir edilen cesetlere halk pek sevgiyle yaklaşmaz. Aksine tükürük ve tekme manyağı yaparlar ama yıl kaç yani... O zamanlar insanlar çok vahşiymiş...

***

Nefretle değil, sevgiyle yaşayın.
Sevgi yoksa her türlü sıkıntı var, unutmayın.

nisan hakan

ÇİRKİNİM DİYE KADINLAR BENİ SEVMİYOR...
KİM BİLİR NEYİ YANLIŞ YAPIYOSUN ACABA SALAK...

ANNEM SENİN İÇİN SAÇINI SÜPÜRGE EDİYOR, BABANNEME HALAMA KATLANIYOR, AMA SEN ONA BİR ÇİÇEK BİLE ALMIYORSUN!..
HEH HE LAFLARA BAK, AKILLI BIDIK SENİ.. GÜZEL VİDYO OLDU...
VİDYOSUNU ÇEK DİYE DOLDURMADIK LEN ÇOCUĞU!..

ÜHÜHÜĞĞ ONU UNUTAMIYORUUM!..
LAN DAHA İÇMEDİN BİLE!..
TIPPSSS!..

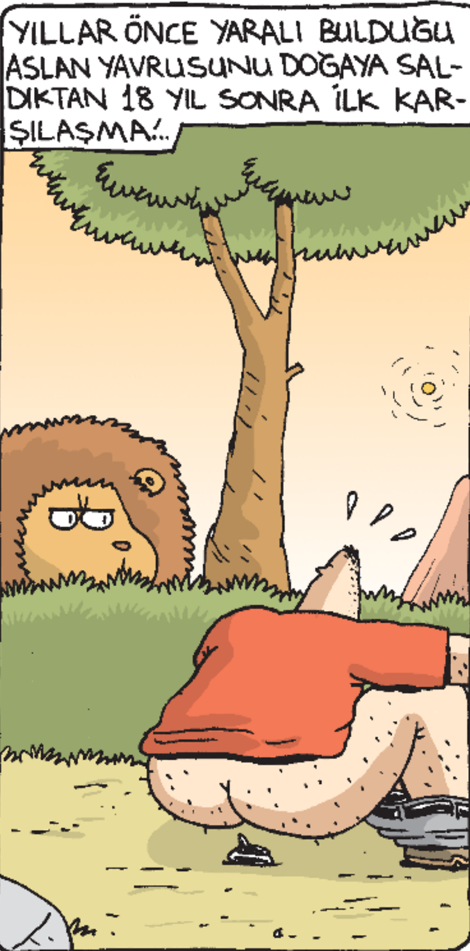
AKLINDAN GEÇEN HER ŞEYİ ANLAMAMI BEKLEYEMEZSİN BENDEN!.
BEKLERİM...

2018
BEYAZ ADAM PARANIN YENMEYEN BİR ŞEY OLDUĞUNU ANLADI MI?..
HAYIR...
HAY ANUNA KODUKLARIMIN YA!..
İlla kötü konuşturacaklar..

BENİ DÜŞÜNMÜYOSUN BARİ ÇOCUKLARINI DÜŞÜN!..
BAŞKA KADINLAR
ÖF Bİ DUR YA...

YILLAR ÖNCE YARALI BULDUĞU ASLAN YAVRUSUNU DOĞAYA SALDIKTAN 18 YIL SONRA İLK KARŞILAŞMA!..

DEDE YA BU KEDİ BEYAZ DEĞİL MİYDİ?..
KÖHHÖ KÖH KÖEH!..
NE KEDİSİ?..

BU YAKANDAKİ RUJ İZİ NE?!
YAV İŞYERİNDE MOBBİNG UYGULUYOLAR DİYORUM!..

HANGİNİZ KARA MURAT?!
ABİ BURASI MEKSİKA...

BIRAKÇAN MI İŞİ MUCK!. VERİCEN Mİ İSTİFAYI MÜCK!.
ÜHÜ ŞEFİM..

BEN — ALPAY ERDEM

æ Merhaba.

æ Daha düne kadar angarya işten nefret eden ben, şimdi angarya işin resmen hastasıyım. O yüzden insan asla şey demeyecek. Yemin ediyorum bak, vallahi bak. Şey demeyeceksin ağabey. Sonra diyorsun ki, "ben o zaman şey demiştim, şimdi bak halimi görüyor musun" diyorsun. Bunları var ya tane tane diyorsun. Hayat insana neler neler yaptırıyor. Yor. Or. Ror. Angarya işin hastasıyım. Bana şimdi bir angarya iş verin, ben o angarya iş için deli çıkarım. Ben şu anda angarya işin önüne yatan bir insanım. Büyük ihtimalle zihinsel bir hastalık bu benim yaşadığım. Ama şöyle de bir durum var, eğer ben böyle mutluysam demek ki bu hastalık iyi bir şey. Hatta hastalık bile değil, bir neşe, bir eğlence, bir lütuf. Bir hediye işte. Süper bir şey yani. Ha bir de ben şimdi angarya işe örnek vermek istemiyorum, çünkü bire bir anlatım sevmiyorum. Angarya iş işte, iç dünyanda sen canlandır. Angarya iş için nasıl saatler harcadığımı hisset de ağla. Gerçekten çok zor durumdayım. Mutlu ve tedirginim. Mutsuzum lan hatta. Bittim bence ben.

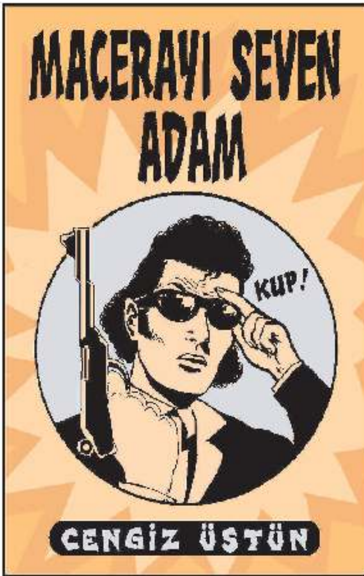
æ Bir de benim bir adet "zayıflamış mıyım pantolonu'm" var, o da bir acayip bence. Zaten bana sorarsanız birçok şey acayip. Yaşamdan keyif alan, her bir şeye şaşıran biriyim. Şaşıran Otu gibi bir şeyim. Bu arada var mı Şaşıran Otu diye bir şey, yok bence. Yeşil bir pantolon bu. Durur öyle. Yıllar önce aldıydım, dışarıda bir kez bile giymedim. Çünkü sıkıyor zaten biraz. Bazen çok sıkıyor, bazen az sıkıyor. Hiç sıkmadığı da oluyor, işte o zamanlar hayvan zayıflamış oluyorum, o zamanlar da benim keyfim olmuyor, hiç giymiyorum dışarıda kendisini. İğrenç bir yeşil renkten bahsediyorum. Kot. Süper marka kotu. Zamanında almışım işte. Hiçbir şekilde dışarıda giymiyorum, sadece zayıflamış mıyım diye kendimi kontrol etmek amaçlı evde şöyle bir giyiyorum, "ha zayıflamışım", ya da "ha zayıflamamışım" diyorum, tekrar çıkarıyorum üstümden. Yıllardan beri pantolonun görevi bu. Evde baskül yok. Sevmem baskül. İlla da kilomu öğreneceksem eczaneye gider tartılırım. Sonuçta ruh hastalığı böyle bir şey. Ruh hastalığının gereklerini yerine getirmek istiyorsan, ona göre davranacaksın. Hem ruh hastalığının nimetlerinden faydalanacaksın, hem de,.. öyle yani işte. Bence ne demek istediğim tam olarak anlaşıldı bu noktada.
Ne diyordum, pantolon. Şöyle bir giyer çıkarırım, ne olduğumu görürüm, tekrar katlar, yerine koyarım. Durumlar hep böyleyken böyle işte.

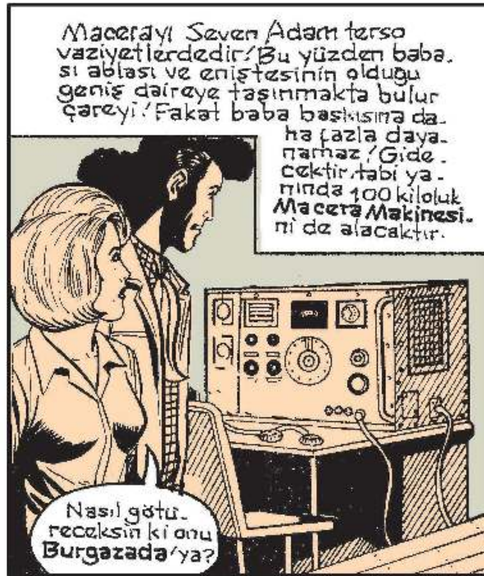
æ Sanatçılar Milli Futbol Takımı Art-İst olarak geçen Haziran yine Moskova'daydık ya, bu defa dünyanın en güzel insanı Halil Sezai de katıldı aramıza. Futbolla pek alakası olduğu söylenemez, takımımıza sanatsal açıdan büyük katkı sağladı. Dostluğu zaten muhteşem. Bir iki maçta da oynadı aslında. Bir maçta 8-4 galip geldik. Halil Sezai de son beş dakika girdi oyuna. Maç bitti, Halil Sezai, "süper oynadım yalnız" dedi. Ben de gerçekten merak ettiğim için sordum, "ayağına top değdi mi ki ya senin hiç" dedim. "Değmedi ama çok iyi adam tuttum" dedi. Komikti bence. Ne bileyim, bu da böyle bir anımızdır işte. Yaşadın gittin, bu hikayeler kaldı geriye. Bu hoş sadalar.

æ Bir keresinde de memleketlerden bir memlekette bir ortamımız oldu. Tiyatro oyunumuz vardı, oyundan sonra bizi yemeğe götürdüler. Trakya'da. Güzel içiyor, güzel yiyoruz. Geniş, uzun bir masamız, neşeli bir ortamımız var. Belediye başkanı bile orada. Derken derken bir arkadaş aldı eline bağlamayı, çalmaya başladı. Ortamın şeklinin şemalinin değiştiğine değişeceğine dair ilk işaret aslında buydu bence. Bağlama ortaya çıktıysa hiçbir şey eskisi gibi olmaz. Namıssız nasıl da güzel çalıyor. Neşemiz eksildi, o oldu. İçli içli çalıyor. Ağlıyor, ağlatıyor. Derken derken, bunca acı yetmezmiş gibi, bağlamacı ayağa kalktı ve, "İlker arkadaşımız bize şiir okuyacak" dedi. Ben artık dayanamadım, ve, "şiir mi, ne gereği var ki" dedim. Bunu ciddi ciddi dedim. Karşımda koskoca belediye başkanı oturuyor, onu da ezdim. Bir yerde de sanatçıyım ben burada. **Hepisinden** üstünüm.
O kadar sinirlendim bu şiir olayına. Yanımda da bizim ekipten ulaştırmadan bir çocuk vardı, on yedi yaşında, ben öyle, "şiir mi, ne gereği var" dedim ya, koptu. Koptu ama nasıl bir kopma. Gülme krizine girdi. Ama çok da gülemiyor, kendisini çimdikliyor abartmamak için. Çok zor bir duruma girdi durduk yere, o oldu. "Şiir mi, ne gereği var?!." Gerçekten ne gereği var. Anamız ağlayacak, içimiz iyice kararacak. Fakat İlker de İlker'miş. Bana mısın demedi. Başladı şiirler okumaya. Ama nasıl ayı şiirler bunlar. İnanamazsınız. Yok "bir yerden mutlu bir bıldırcın havalanmış", yok "başka bir yerden sansar çıkmış", dayanılır gibi değil. **Birr** saat boyunca, gece sonlanana dek aç gibi şiir okudu. Velhasılıkelam, gecenin sonunda yanımdaki çocuğun sol bacağı mosmor idi, belediye başkanı oldukça sarhoştu, bağlamacı yorgun, şiirci hala zindeydi. Bizler ise artık şiirden bağlamadan morarmış insanlar olarak otelimizin yolunu tuttuk. Otelde de ayrı içtik. Ertesi gün çok geç uyandık. İstanbul'a evlerimize gecenin bir yarısı zor dönebildik. Şiir deyip geçme, gerçekten birçok etkeni birden etkiliyor, sonrası bir felaket oluyor.

æ Hoşça kal.

"laheyya"
8 Eylül Cumartesi / **Kadıköy Bahane** / Saat: 21.00 / bilgi: 0216 345 54 49
14 Eylül Cuma / **BKM Mutfak Çarşı** / Saat: 20.30 / bilgi: 0212 327 72 00

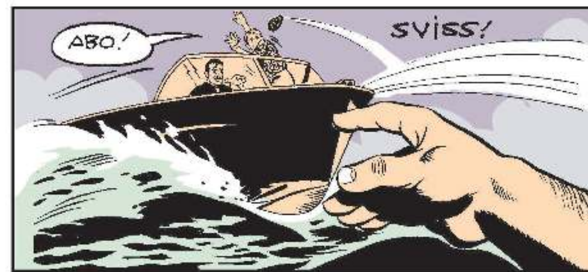

Furkanözçoban

PI'NIN YAŞAMI.

Bizim bey, ailemize içgüveysi geldiği için olacak, süklüm püklüm bir adamdı. Babamın yanında sesini yükseltmeye çekinir, hoşuna gitmeyen bir şey olduğunda sesini çıkartmazdı. Şimdi allah affetsin, babam da uğraşırdı bizim beyle. Kimi zaman batıl inançlarıyla dalga geçer, hatta abartır, bizim beyin kıpkırmızı bir şekilde kendisini odamıza kapatmasına neden olurdu. Ama ne olduysa 17 Ağustos depreminden sonra oldu. Allah gani gani rahmet eylesin, annemi de babamı da depremde kaybettik. Bu kaybın üzerine bizim bey ailenin reisiydi artık.

İlk başlarda her şey iyi gibiydi. Allah günah yazmasın, bizim beyin yüzüne kan geldi adeta. O süklüm püklüm adam gitmiş yerine kendinden emin bir adam gelmişti. Yalan yok, benim de hoşuma gitti bu. Annemle babamdan kalan mirastan üç beş parça akareti satmış, hem benim hem de çocukların üstünü başını düzeltmişti. Nuh nebiden kalma, yaradana yan bakan kıyafetlerimizi atmış, yepyeni esvaplarımızla mahallede caka satar olmuştuk. Babamın emektar Şahin'i satılınca içim burkulmadı değil ama beyin onun yerine aldığı, otomatik vitesli, deri koltukları ısıtmalı, sokaklara zar zor sığan otomobilin tadına varınca unutuverdim bizim emektar Şahin'i.

Bizim bey dedemden babama, babamdan da bize kalan, imalathanemizde ürettiğimiz mobilyaları sattığımız dükkânı, yan tarafındaki iki dükkânı da kiralayarak büyütmüştü. Pek aklım almadı, kiralamak yerine, gerekiyorsa daha büyük bir dükkan satın alabilirdi. Ama bunu söylediğimde ne kıt kafalılığım kaldı, ne cahilliğim. Ticaretten anlamıyordum, ekonomiyi bilmiyordum, kafam da çalışmıyordu. Tüccar adam çabuk netice alacağı, parasını katlayacağı fırsatlar varken sermayeyi kalıcı yatırımlara gömmezmiş. Zaten söylediğine göre rahmetli babam da bilmiyormuş bu işleri: kazandığıyla imalathaneye yeni makine alıp durmuş. Hâlbuki şehirdeki diğer mobilyacı imalatı daha ucuza getiriyormuş. Pahalıya üretmektense ucuza üretenden alıp satmak daha kârlıymış.

Biraz bozuldum. Neticede rahmetli babam dedemin çıraklığından yetişmiş, geceli gündüzlü çalışıp kendisi de yanında onlarca insan yetiştirmişti. Ha bakın, lüks ve rahat yaşamıyorduk orası ayrı. Ben de zaten bu yüzden bizim bey bu işleri daha iyi biliyor, diye düşündüm.

Kısa zaman sonra bizim bey, babamdan kalan, artık fabrika denilebilecek büyüklükte mobilya imalathanesini içindeki makinalarıyla, şusuyla busuyla şehirdeki diğer mobilyacıya sattı. Sattığı adamdan alıp mağazada aynı ürünleri satmaya devam edecekmiş. O toplu parayla biz tatlı tatlı yaşamaya devam ettik. Çocuklar yokluk nedir bilmediler. Gerçi büyük oğlan dar, renkli ve paçaları bileğinin hemen üzerinde biten pantolonları, şam şeytanı gibi sakalları ve ansızın peydah olan nargile merakıyla evlat olsa sevilmeyecek bir dallamaya dönüştü. Allah günah yazmasın, anne yüreği falan ama bizim oğlan basbayağı mal çıktı. Kız neyse yine akıllı çıktı da onu yurt dışına gönderdik, abisi gibi tiplerle takılacağına hasret çekeyim daha iyi diye düşündüm.

Geçen akşam bizim bey eve burnundan soluyarak geldi. "Kızı artık daha fazla yurtdışında okutamayız," dedi, "Derhal geri gelmesi lâzım." Hemen itiraz ettim. O kadar mal mülk kaldı, akaretlerden birini satar yine okuturuz kızı dedim ama vah benim başıma gelenler. "Akaret mi kaldı hanım?" dedi, "Hepsini sattık, elimizde bir dükkân kaldı, onun da altı aylık kira borcu var."

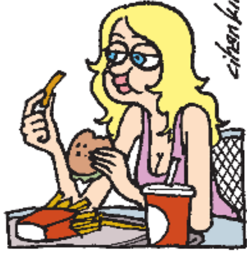
Ben bayılacak gibi oldum doğrusu. "Yahu dükkan bizim değil mi? Madem kirasını ödeyemiyorsun, yan dükkanları boşalt!" Vay benim dünyadan haberim yokmuş da, o babamın kurduğu mobilya fabrikasını alan adam ne hergele çıkmış da, sürekli fiyatları yükseltmiş de, o yüzden bizim bey zorda kalmış da, dükkânı da ipoteğe verip kredi almışmış da…"

Valla çok da dinlemedim ama benim anladığım, bu benim sümsük, önce dedemin, sonra babamın gece gündüz çalışarak kurduğu, seksen yıldır tıkır tıkır çalışan, onca aile geçindiren işi parça parça satmış, sattığını afiyetle yemiş. Eksik kaldığında kiradaki evlerimizden birini satıvermiş. Şimdi allah günah yazmasın, biz de onunla beraber yedik yemesine de, ne bileyim bizim sümsüğün bu kadar salak olduğunu? Baktım hâlâ "Yahu ne bileyim ben adamın fiyatlarını yükselteceğini," diyor hiç düşünmeden mutfaktan oklavayı alıp bizim beyi sopalamaya başladım. Allah affetsin, aile içi şiddete ben de karşıyım ama "Ulan gerizekalı, ulan sümsük, imalathaneyi sattığın adam şehirdeki tek mobilyacı oldu çıktı, tabii ki istediği fiyata satar, dangalağın evladı seni," diye diye bizim beyin sırtında oklavayı kırdım.

Fena da olmadı. Bizim bey eskisi gibi sümsükleşti. Oğlana arabasını sattırıp, fabrikada zorla işe yazdırdım, bizim beyi de halamların fındıklığına fındık toplamaya yolladım. Gerekirse ben de temizliğe gider kızımı yine okuturum. Tabii suç bende. Yılların sümsüğü "Ben bu işten anlarım, sen anlamazsın," dedikçe, erkeklik gururu kırılmasın diye sesimi çıkartmamıştım, hata etmişim.

ve Sinem

Sağlıksız beslense de zımba gibi

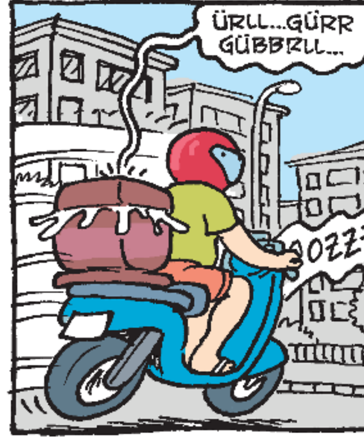

Bebek Kafası

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

"Nasıl taşıdımsa yıllarca
Devam ediyorum öyle sessizce
İklimler için pudra şekeri, sancı ve ayna
İnsanlara hikâyeler ve ihanetler temin etmeye."
-Ayfer Yazıcı / Atlasın Sabrı'ndan

GEMİ: "Hepimiz aynı gemideyiz lafı sana mecaz, bana metafor fakat o hepimizin içinde hakiki hakiki gemileri, gemicikleri olanlar da mevcut!

VARDIR BİLDİĞİ: Donald Trump yok, külçe altına can veren Rabbim var...

PROTEZ YAPTIRMIŞ CANAVAR: Ekonomik terör, doların yükselişi değil, doların varlığı. Ve bizim ona bağımlı olmamız. Kapitalizm; makyajlı faşizm; emperyalizm de küresel terör. Gezegendeki terörün bir numaralı kaynağını arıyorsanız, çok yakında: NATO! Haçlı Seferi'nin bin yılı aşkındır süren hayasız saldırısı, bir gün bile ara vermedi. ABD-İngiltere-İsrail ekseni, vahşi siyasetlerini "Uygarlık" ilan edip, dünyayı yağmalama peşinde. Nesne hırsı, enerji hırsızlığı, para ve güç manyaklığı gözlerini kör etmiş... Tarih, bir gün olsaydı, o günün gazetesinin manşetine "Emperyalizm" yerleşirdi.

ŞERDEKİ HAYIR: İncirlik üssünün kapatılması ihtimali bile beni pek çok heyecanlandırıyor.

MİSİLLEME: Amerikalılar da bizim malları kırsalar ya protesto için. Gerçi kırmasalar da olur. Kısa süre sonra kendiliğinden bozuluyor zaten bizim mallar...

ŞAİR EVLENMESİ: Şinasi'nin oyununu henüz bitirmedim ama şu detayı paylaşmadan edemeyeceğim: Tipsiz biri için "Çehre Züğürdü" diyor yazar! Anonim mi, kendi buluşu mu bilemem...

BİRİNCİ ESKİ: Türk, kahveyi güzel karıştır / Arap, alemi şiirle tanıştır/Boşnak, kardeşi kardeşle barıştır / Arnavut, votkamla eriği çalıştır!

TZU KRU: Böyle bilge olsa ya peki, savaştan yırtma tekniklerinde gayet uzman...

SORUNLU BİREY TEORİSİ: Zerre varlık sevinci yansıtmadan, varlık endişesine gömülmüş bir hastalıklı tipoloji de mevcut. Her çağı bunalımla anan devasa modern orkestranın önünde hep kendi içine söyleyen bir zavallı solist, çağımızın tasalı bireyi. Atilla İlhan'ın sözleriyle, meyyus bir papağan gibi tenhada bırakılmış, içlerindeki bozgunla söyleşiyorlar, harıl harıl...

EVLİYA ÇELEBİ: Seyahatlerde kendini bekâr olarak tanıtması ve nihayet gerçeğin ortaya çıkması...

YİNE SEVER MİYDİN BENİ BENİ: Polonya scrabble'ında J olsaydım olsaydım.

OLUNCA OLUYO: "Doğuda doğmak suçsa, en büyük suçlu güneş" diye minibüs yazısı gördüm Kadıköy-Pendik hattında...

JÜRİ YA KULUM: Çocukluğumdan beri gıcığım "Birinciliğe layık eser bulamayan" jürilere. Bu ne müşkülpesent tavır, en sevdiğinize birinciliği verin işte. Sanki seçici kuruldaki herkesin her işi on numara da...

YALNIZ DEĞİLİM: Suyu soğuk içerdin, üzümü dörder-beşer yerdin. Televizyon karşısında bir hayli uyuyakaldın. Temiz don giymeyi sevdin. Ütü kokusuyla huzur buldun. Beyaz kedin olsa kesin "Pamuk" koyardın adını. Özellikle adamdın hep Vedat Özdemiroğlu. Gene öylesin.

KARAMAZOF KARDEŞLER: Baba, Oğul, Kutsal Ruh...

LÜTFEN: Meyveleri seviyoruz. Meyveleri çok seviyoruz. Lakin nasıl din ve devlet işleri ayrılmalıysa, meyve ve pasta da ayrılmalı! Meyveli pasta nedir ya? Aziz kardeşim Tolga Yazıcı ve ben, meyveli pastaya itiraz ediyoruz. Pasta dediğin, çikolatalı olur arkadaş...

EVLAT: Çok da tanıyıp etmeden, gençlere "Evlat" diye hitap eden adamlar, beni inceden huylandırır. Kendine "duayen havası" verircesine...

ÇEKMECELERİN TARTIŞILMAZ GİZEMİ: Bir sabah, ilkokula gitmeyi hiç istememiş arkadaşım. Annesi, temizlikçi kadını örnek göstererek "Bak, okumazsan Zekiye Ablan gibi başkalarının evinde çalışırsın" demiş. Minik kızın cevabı: "Olsun, ne güzel, çekmeceleri karıştırırım."

BAKMAK VE GÖRMEK: Tepeden bakan hor görür.

VAR: Küçük ve adi naylon poşetin içinden gene aynı naylondan minicik bir üçgen çıkıyor. Ortası delik falan. Resmen nesnenin yabancılaşması. O kadar işlevsiz, öyle bir değersiz ki, hakkında yazmadan edemedim, yazmadan atamadım.

İTİNAYLA AŞAĞI ÇEKENLER: Bir yanlış yapılsa da surat assam, sitem etsem diye bekleyen tipler de var. Hayata katkıları bu yönde. Sağlam bir kavgayı, sinsi siteme yeğlerim valla...

ZENCEFİL: "Zencefili her gün yersen, unutkanlık yapıyor" dedi. "O zaman, her gün yemeyi zaten unutursun" dedim. "Seninle konuşulmuyor paşabey" dedi.

TAKLİTTE SON NOKTA: "Ey çenem" diye giyim mağazası açılsa ya...

KOMAGENE: Etsiz çiğköfte markası. Onu diyor. "Gene mi et koydun, koyma demedim mi ben?" diyor. "Koma şu eti, komagene" diyor.

vedatozdemiro@gmail.com

BOBO

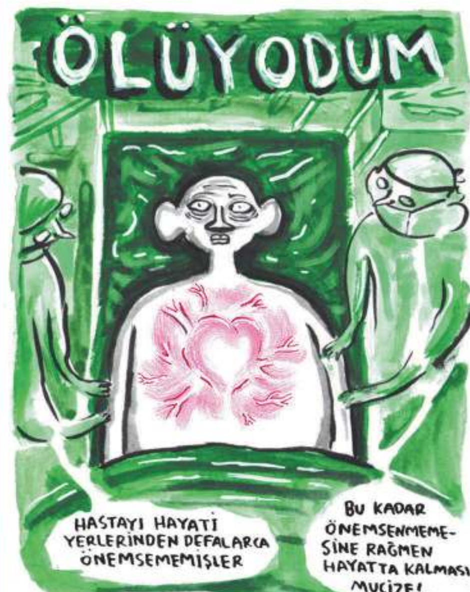

S.Altıngöz.

CEM GÜVENTÜRK

instagram.com/cemguventurk

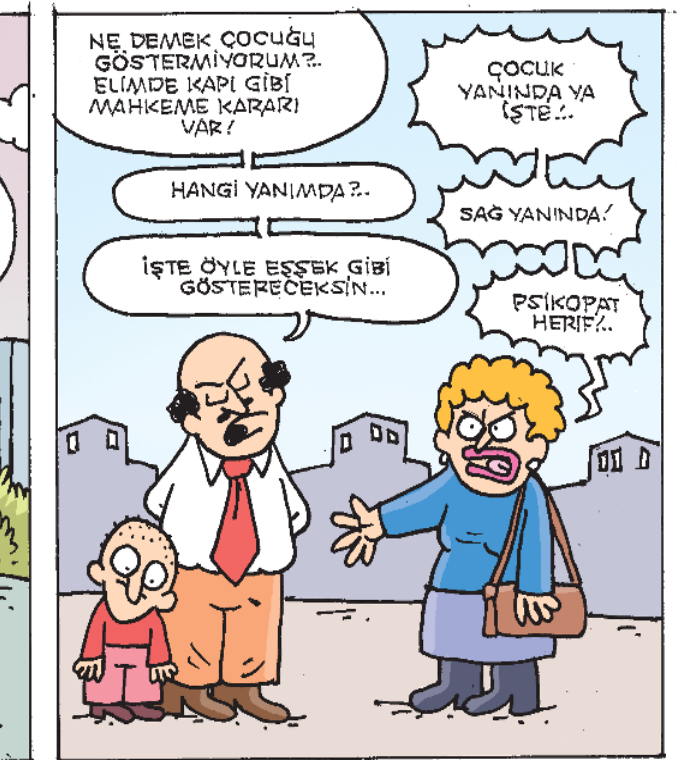

Mustafa Satıcı

“kendimi durduracak değilim”

Fırat Budacı

ÖMRÜM VEFA EDERSE EN BÜYÜK PROJEM

Bir kitap projesinden bahsediyorum. Sizlere anlatacağım bu projenin ortaya çıkışı kendi düğünüme rastlar. O zamanki sıfatıyla “müstakbel” eşimi koluma takmış, bizim için ayrılan bekleme odasından düğünün yapılacağı salona doğru yürümeye başlamıştım. Yaklaşık iki dakika süren bir yürüyüşte, annem, kayınvalidem ve müstakbel eşimin henüz evlenmemiş kuzişleri bize eşlik etmişti. Yürüyüş boyunca “oğlum niye evleniyoruz şimdi?” gibi düşüncelerle bilincimi tamamen kaybettiğimi, beynimin yürüdükçe titreyen bir jöleye dönüştüğünü, aşırı gülümsemekten kulaklarımın enseme göç ettiğini ve tüm bedenimin en ufak bir temasla dağılacak kadar kırılganlaştığını hatırlıyorum. Yürüyüşün başlarında, Aysel Gürel seviyesindeki makyajının ortasında belermiş gözleri korkunç gözüken ve annem olduğunu iddia eden deli bir kadın tarafından, gelinliği yüzünden yürümekte zorlanan karıma yardımcı olmam konusunda uyarılmıştım. Yolun ortalarına doğru gelinliğe bastığımdaysa büyük bir telaş yaşanmış, bu minik kazanın “sevimli bir sakarlık” olarak algılanacağını düşünürken, “yuh ayı”ya varan şiddette tepkilere maruz kalmıştım. Düğün esnasında da birçok olay yaşadım, ama evliliğe ilk adımlar sayılabilecek bu iki dakikalık yürüyüşte yaşadıklarımı projemin asıl çıkış noktası olarak görüyorum. Evlendikten sonra, bu zor yürüyüşle ilgili (akademik çevrelerde bilimsel olmadığı gerekçesiyle kabul görmeyen) üç tane makale kaleme aldım. İlki, ağır makyajlı ve zayıf gelinlerin diğer gelinlere nazaran daha sinirli olduğunu ispata soyunan, “Gelinlerde Kilo ve Makyaj Seviyesinin Sorun Çıkarma Eğilimiyle Pozitif Korelâsyonu” isimli makalemdir. İkincisi, “Yürüyüşe Geçen Damatlarda Algı Yitimi ve Kısa Süreli IQ Kaybı” adını taşıyor. Bu konudaki son makalem ise “Yürüyüşte Dış Faktörler” adını taşıyor. Bu son makalenin alt başlığı oldukça iddialı: “Ağır Makyaj ve Kolları Transparan Bir Abiyeyle Tanınmaz Hale Gelen Annelerin Yürüyüşe Etkileri; Bir Türlü Evlenemeyen Telaşlı Kuzişler Gerçekten Gerekli mi? Ve Babalar Nerede?” Makalelerimin ciddiye alınmaması beni başlarda üzse de yıllar içinde gittiğim düğünlerde yaptığım gözlemler sayesinde bu işin peşini bırakmamaya karar verdim. Üstelik elimde notlar biriktikçe sadece bekleme odasından düğün salonuna yürüyüşü değil, öncesi ve sonrasıyla bir düğünün bütün ayrıntılarını anlatacağım ve “DÜĞÜN” adını verdiğim bir kitap projesine soyundum. Bu yazıda, tamamlanması belki de seneler sürecek, yaklaşık 400 sayfalık bu büyük projemin (yayıncım izin verirse kitabı bir düğün kataloğu formatında düşünüyorum) bazı bölümlerini sizlere tanıtmak niyetindeyim. Projemin, akrabaları düğünsüz bırakan, ana babayı şaşırtan 5-10 kişilik çılgın düğünlerle, büyükanneden kalan elbiseyi ilginçlik uğruna gelinliğe çeviren retro düğünlerle, gözleme şansımın olamayacağı yüksek standartlı düğünlerle ya da iç dinamiklerini bilemeyeceğim köy düğünleriyle ilgili olmadığını en baştan söylemeliyim. Projem, yalnızca modern-klasik düğünleri anlatıyor. Başlıyorum.

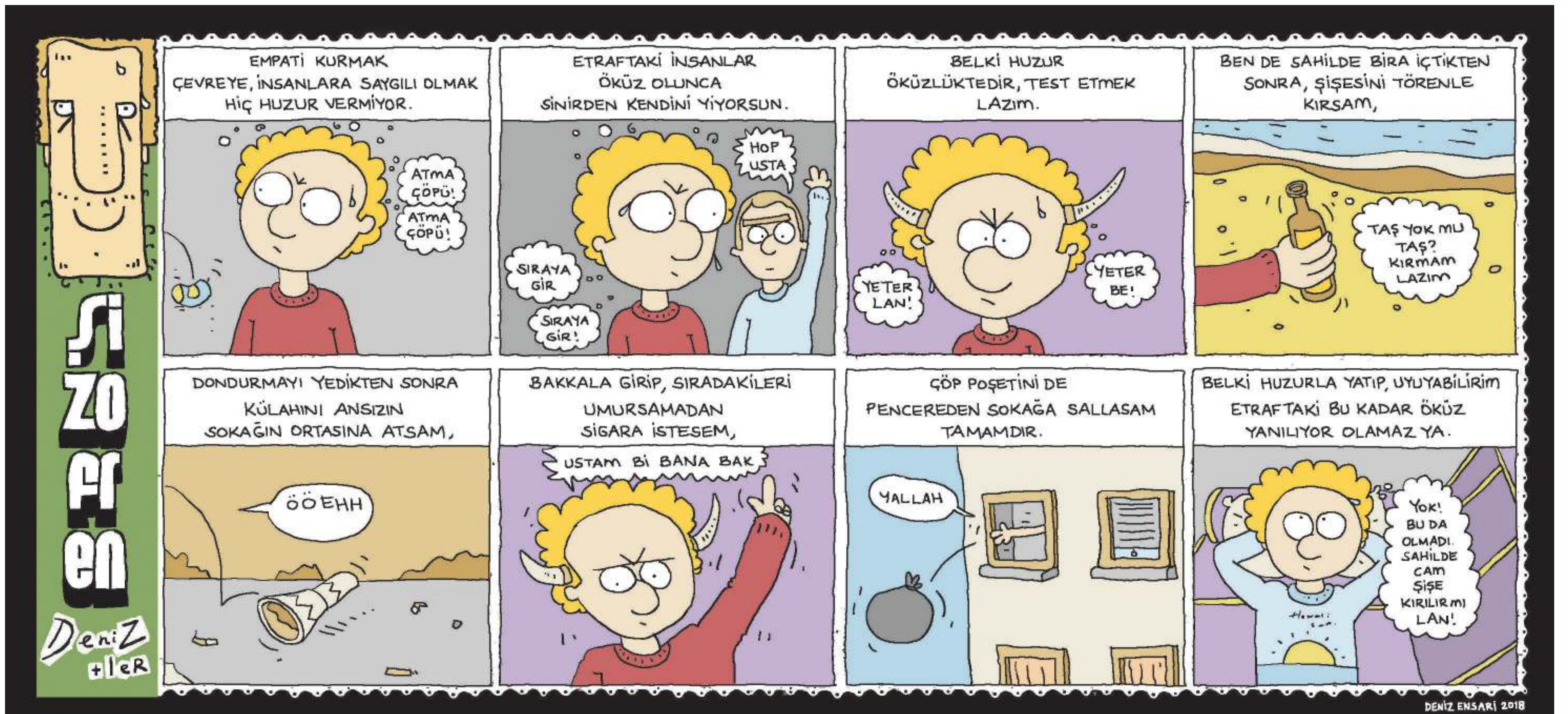

Kitabım, “TATLI TELAŞLAR” ana başlığı altında düğün hazırlıklarının anlatıldığı bölümle başlıyor. Bu bölümün başında düğün tarihi tartışmaları, davetiye seçimi, haftalar süren seferlerin ardından seçilen gelinliğin provaları, provaya gerek olmayan damatlığın hemen seçimi, pasta fiyatını duyan damadın uçuklayan dudakları ve damadın annesinin beleren gözleri karşısında, gelin tarafının şaşırmayan çehresi gibi birçok konuyu ayrıntılarıyla anlatıyorum. Bu konuların ardından çifte odaklanarak gelini, “Düğünde Jennifer Aniston Gibi Süzülmek İsterken Nilgün Belgün’e Koşmak” başlığı altında irdeliyorum. Yaklaşık 40 sayfa sürecek bu uzun bölümü, “Buna ne gerek var!” deyip gereksiz öfke yaratmaktan başka düğün hazırlıklarına katkısı olmayan işe yaramaz damadın minik zaferlerini anlattığım, “Davetiye İşi Tamam Aşkım!” isimli bölüm takip ediyor. Olayların gelişimini anlatan birçok başka konunun ardından, “Tatlı Telaşlar” ana başlığını birbirini boğmak isteyen iki dünürün yaşanmış hikâyesiyle tatlandırarak bitiriyorum. Bu heyecanlı son bölümün başlığı: “Bunlar Ne Biçim İnsan!”

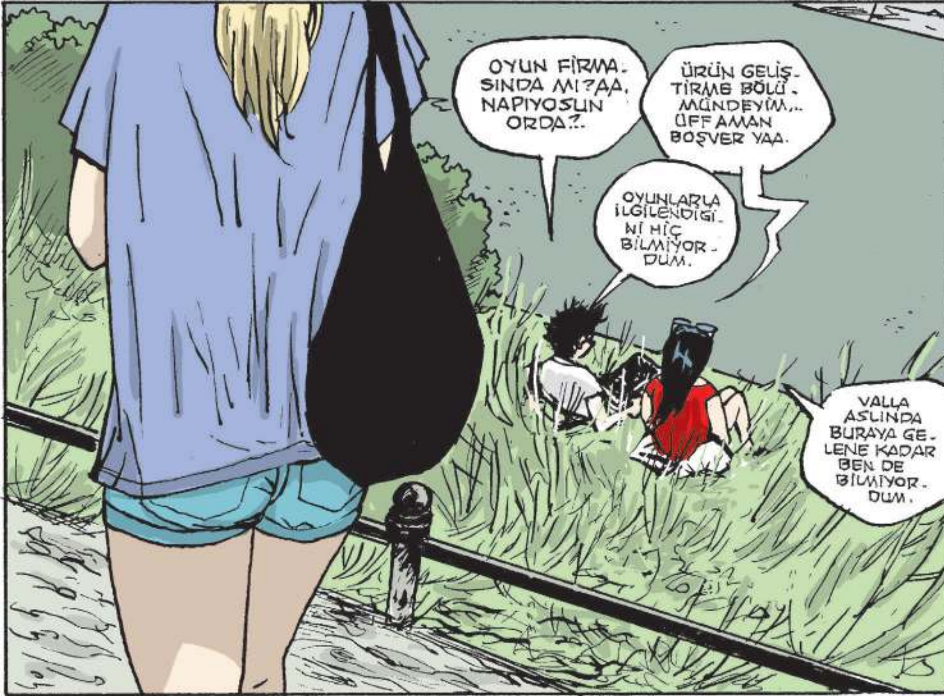
Kitabın ikinci bölümünde “BUGÜN ÇOK İŞİMİZ VAR” ana başlığı altında düğün günü akşam saatlerine kadar yaşananları anlatıyorum. Bu bölüm, “Kuzişlerin Saçı da Aynı Kuaförde Yapılacak” başlığı altında, karısı dışında karısı olabilecek yaşta bir sürü kadını aynı kuaföre bırakan damadın dramıyla açılıyor. Bu oldukça dinamik bölüm kendi içinde, “Gelin Başı Dışında Kuziş Başlarının Parasını da Ben mi Ödeyeceğim?”, “Hayalindeki Başı Yakalayamayan Gelinin Öfkesi Düğünü Etkiler mi?”, “Kuaföre Gelmeyip Saçını Evde Kendi Yapan Kuziş Rüküş mü Yoksa Gerçek Modern mi?”, “Gelinden Rol Çalan Seksi Bir Kuziş” gibi bir sürü alt başlığa ayrılıyor. Bölüm, başka bir kuaförde hazırlıkları süren kayınvalideler cephesinin anlatıldığı, “Bu Badana Suratlı Kadın Annem mi? Anne?” başlığıyla devam ediyor. “Ne Yaparsan Yap Aynısın” isimli alt başlıkta normal tıraşla aynı sürede kotarılan damat tıraşlarına göz attıktan sonra, tıraşını olmuş damadın bir çiçekçide süslenen arabaya bakan boş gözlerine odaklanıyorum. Damadın müstakbel eşini ve kuzişleri kuaförden almaya gitmesiyle yaşananlar, “Daha Bitmedi mi?” isimli oldukça gergin bir bölümün konusu. “Karımın Saçına Ne Olmuş?” isimli alt başlıkta, kuaförlerin gelin başı adı altında oynadıkları oyunlara göz atarken devamında, “Çok Güzel Olmuşsun Aşkım”, “Güzel Falan Olmadım!” bölümlerini ve damadın iç sesiyle ilerleyen, “Yalnız Eskişehir’den Gelen Kuziş Harbi Güzelmiş” bölümünü yazmayı planlıyorum. “Her İşe Koşan Gizli Kahraman Erkek Kardeş”, “Bazı Arkadaşların Espriler Rahatlatıyor mu Yoksa Geriyor mu?”, “Düğüne Saatler Kala Unutulduğu Fark Edilen Bir Şeyi Hızla Temin Eden Kahraman”, “Kuzişler Telaştan mı Beslenir?”, “Eskişehir’den Gelen Kuziş Erkek Arkadaşıyla Gizlice Aynı Otelde Kalacak, Sakın Ağzından Kaçırma!” gibi başlıklar ise henüz yazıp yazmayacağıma emin olamadığım, ama üzerinde düşündüğüm ara bölümler. Kitabın bu bölümündeki dipnotlarda, memesi küçük gelinler için tazyikli dekolte fırsatı yaratan korseler ve gelinlere masalsı bir süzülüş imkânı sağlayan tarlatanlar hakkında teknik bilgilere de yer vermeyi düşünüyorum. Yine birçok ara başlığın ardından, “Kim Hangi Arabayla Geliyor?” başlığıyla gelin ve damadı düğün mekânına doğru yola çıkararak bu bölümün finaline yaklaşıyorum. Arabada yaşananları anlatan başlık, düğünün iki kişinin hayatlarını birleştirdiği bir tören değil, gittikçe genleşecek bir hayatın başlangıcı olduğunu anlatıyor: “Garajdan Teyzemleri Sen Aldın Di mi?” Arabadan inen gelin ve damat, düğün mekânının ana kapısından girerlerken bölümün son başlığını gelin atıyor. Bu başlık, sonu yalana da bağlansa bir evliliğe girişin ilk adımı adeta: “Doğru Söyle Güzel Olmuş muyum?”

Haftaya projemin düğün töreni bölümünü tanıtan hararetli başlıklarla devam edeceğim. İşte birkaç örnek: “Sen Benim Ellerimde Büyüdün”, “Komparsitadan Anathema’ya Düğün Müzikleri”, “Bizi Arka Masaya Atmışlar”. “Alkolü Görünce Keyiflenen Enişteler ve Alkolle Coşan Bu Eniştelerden Nefret Eden Teyze ve Halalar”, “Kendinden Küçük Bir Ergenle Dansa Kalkan Post-ergen Kızlar Üniversiteyi Kazabilir mi?”, “Şarkı Bitiminde Hemen Oturan Çiftlerin Seks Hayatı da Kötü mü?”, “Piste Çıkıp da Oynamama Sanatı: Alkış Tutan Eller, Yeri Döven Ayaklar”, “Pist Mizahı: Kalça Tokuşturmak”, “Maşallah Gelin Kıvrak Çıktı Tespiti Bir Övgü mü Yoksa Yergi mi?”, “Ne Çalarsa Çalsın Piste Sabit Bakan Yaşlılar Yaşıyor mu?”, “Gelinin yakın arkadaşını kendi oğluna beğenen teyzeler başarılı olabilir mi?”…

Çarpışma İpek & burak

Yazan çizen OKY

Rahatsızlığımdan dolayı birkaç hafta çizemedim, kusura bakmayın.

ÖMER GÖKSEL

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

> "Kimdin sen, karşımızdaki ev, / Sarı ampul söner onbire doğru."
>
> *Behçet Necatigil*

"ZAVALLI EŞEĞİM"
Eylül'ün adı var kendi yok. Üç'ü bugün. Şehir yanıyor. (Antalya) Kırpılıp kırpılıp sadece en tepesinde (yukarı doğru dimdik uzanmış) üç beş ince, taze yaprak bırakılmış, sopa gibi kel çıplak uzun uzun palmiyeler kıpırtısız. *(niye kırpıyorlar o derece "hunharca", ne güzeldi salkım saçak o halleri–)* "Kuvvetin saçına gider" diye ikna edip kabak--sıfır numara-- tıraş ederlerdi çocukları, benim çocukluğumun fakir mahallelerinde. Sahiden öyle de inanılırdı, yazık.*(daha ekonomik hem, işlerine de gelirdi)* Ben şaşırırdım: "nasıl yani anane? "Berberin oğlu mu yenmiş, kasabın oğlu mu?" Diye de sorarlardı orda burda amcalar. *(çok sık sorulurdu çocuklara bilmece–hoş zamanlar–)* Et yediği için: kasabın oğlu, zannediyorsan yanılıyorsun maalesef; yanlış çıkardı o. Berberin oğlu yenmiş meğer. Hâlbuki dönemin filmlerinde; herbiri birer zengin prodüktör oğlu, (hepsi "cik" "cik"lerle biten) o çocuk yıldızlar; lepiska saçlar olurdu kafalarında. İstisnasız. Alınlarını örten perçemler. Uçuşan sarı uzun saçlarıyla "fakir kenar mahalle çocuğu", "sokak çocuğu" rollerine falan çıkarlardı. Acıklı acıklı konuşurlardı.(pembe pembe, kan damlayan yüzlerine, alınlarına bir parça kara --ayakkabı boyası gibi-- bişey sürülmüş olurdu) Biz elimizde gazozlar, kabak kafalarla seyrederdik.*(o kara şeyden yoktuysa da* üzerinde, *epey renksiz, solgun olurdu yüzlerimiz)* Herneyse, Mutfaktan buzdolabının gurultusu.*(ev sesleri;severim.– su borularındaki o gurultular–)* Dört gün süren elektriksiz yaşamım. "Allah sevindirmek istediği garib kuluna, önce eşeğini kaybettirip sonra buldururmuş" derler. Oluyor öyle o. Doğru. Çok çok kısa sürüyor yalnız. Hayret verici bir kısalıkta. Ben eh bi gelsin, artık beş on gün bayram yaparım falan sandım. (iki dönerim şıkır şıkır) Maatteessüf. İnsan oğlu nankör. Hemen alıştım. Hemmen. Rezillik. Sanki hiç kaybolmadı. Eşeğin ordan bakıp, "nasıl kaybolmuştum di mi abi" dese, hiç başını kaldırmadan, "hı, konuşuruz, bişey bakıyorum da ben şimdi, tamam" diyorsun. Laptop başında. "Öf bu da iyi ki bi kere kayboldu ha, töbe töbe.." falan da demiyor değilsin içinden. Onu da diyorsun. Zavallı eşeğim. Bir metafor olarak bile yetti bak; içimi ısıttı, keşke sahiden olsa da odanın köşesinde öyle saman yese ben yazarken. Canım.
Yeniden; ikinci; Herneyse ,
Dişçi bekleme odasında muhabbete dalmış, gülüşen

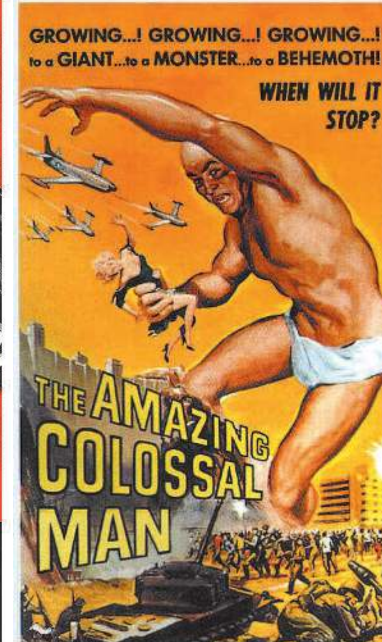

Behçet Necatigil 1916-1979

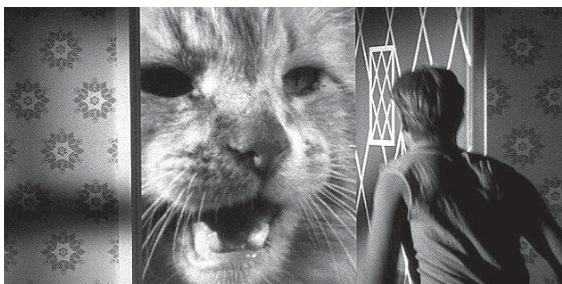
hastalar gibi ara ara unutur gibi olsan da birden hatırlatıyor. Kendini. O sızı. O pis sızı. Gözlerinin içinde o malum para biriminin, o'nun işareti olan Varyemez amca gibi. O işaret gözümüzde, içimizde. Kazık çaktı. Göğsümüzde artan bir sıkıntı şeklinde, yükselişini. O melun. Başka bişey konuşurken bile. O orada.
Okudum geçen; kimi şirketler fiyatlarını sabit tutaraktan (anlamayalım diye) gramaj düşürüp, ambalajları küçülteceklermiş. Çaktırmadan. Aynısı sanalım diye. Bak bak. Ne akıllar. Aynı fiyata. Aynı peynir, ama bişey mi olmuş buna. bana mı öyle geliyor? Ergenlikte olurdu öyle. İnsan çok çok hızlı büyüdüğünde. O dönem.

Herşey hafif küçülmüş gibi ansızın. O sandalye küçülmüş gibi hafif. Kapı. *(çok ufakken de olur aynısı, elbiselerin küçülür, bebek elbisesi haline gelir şaşırırsın)* Yapmasınlar öyle. Şirketler. Aklımız karışır. Lütfen. Git gide büyüyormuşuz gibi bir şey. Öyle ünlü bir film vardı görmüştüm. Çocukken. Bir bilim kurgu/korku filmi. O zamanların. Eski, siyah beyaz. "Büyüyen Adam" diye mi oynamıştı, başka bişey mi tam hatırlamıyorum şimdi. 1957 tarihli o film. Bir nükleer patlamada, radyasyona maruz kalan ordu görevlisi o şahıs, yavaş yavaş büyümeye başlıyordu. Büyüdüğünü değil, etrafındaki her şeyin azar azar küçüldüğünü hissediyordu önce. Onun gibi hissettirecekler bize işte; O peynirlerle, çikolatalarla, sabunlarla falan. Yapmayın lütfen öyle. Tekrar ediyorum.*(meraklısı görmeli ama, film çok hoştu:"The Amazing Colossal Man" adı)* Tersi de vardı. O filmin. Bitirirken ondan da bi söz edeyim kısa. O çok daha ünlü. O da aynı yılın filmi; "Kendi Kendine Küçülen Adam" (isim nasıl "kendi kendine") Onu da görün bence. Diğeri gibi; aynısı;(radyoaktif sebeplerle) ama bu sefer tam tersine. Küçülmeye başlıyor adam. Bir parmak kadar boyuyla, elinde bir toplu iğne örümceğe karşı verdiği o savaş… Kedilerin önünden canını zor kurtarması falan filan... Müthişti. Dev kibrit kutuları, ilaç şişeleri, toplu iğneler miğneler… Koskocaman, ama tıpkısı. Nasıl yapmışlar. (o vakitler herşey gerçek) Büyük bir hayretle ağzımız açık ayıla bayıla seyrederdik… (*"The Incredible Shrinking Man" İngilizce adı/1957" – benim ara ara, tekrar tekrar seyrettiğim kült filmlerden...–)*

THE MOST INCREDIBLE STORY-EVER!
The Incredible Shrinking Man
NOT SUITABLE FOR CHILDREN
A UNIVERSAL-INTERNATIONAL PICTURE STARRING
GRANT WILLIAMS · RANDY STUART
with APRIL KENT · PAUL LANGTON · RAYMOND BAILEY
DIRECTED BY JACK ARNOLD · SCREENPLAY BY RICHARD MATHESON · PRODUCED BY ALBERT ZUGSMITH

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum…

engin.ergonultas@gmail.com

cihan ceylan

Çift uskur'u bile korkutan adam **TOTOZ!**

ESNEK ile GENİŞ

Yetkin Gülmen

Nevzat hariç 1450 temiz.

O SIRADA
ERMAN · ÇAĞLAR

Sevimsiz. Seviyesiz. Tatsız. Yolda yürürken kenara park etmiş araçların camlarından kesintili olarak kendi yansımamı görüyorum. Bir beyaz arabadan diğer beyaz arabaya atlıyor yansımam. Kendimi beyaz arabaların içinde yolcu koltuğundan kendime bakarken yakalıyorum. Dayısının beyaz arabasıyla dolaşmaya çıkmış, dayısı "benim şurada beş dakika işim var, bir arkadaşı ziyaret edeceğim, sen dur arabada radyo falan dinle, istasyonları karıştırma, arabayı çekmeye gelen olursa da çektirme, sahibi gelecek de" deyip üstüne kapıları pencereleri kilitleyince havasızlık ve sıcaktan şişmeye başlamış ergen gibi bir suratım var. Şişkin. Kel. Cahil. Bu yaşta hala dayıcım dayıcım diye ortalıkta dolaşan bir insan olabilir mi? Dayının belli ki başka olayları var, bayan arkadaşları var, kendi aralarında alışkanlık haline getirdikleri öğlen seksi gibi bir olaylar var. Bırak yaşasın insanlar. Bırak, çıkmayan bir leke gibi yapışma insanların arabalarının koltuklarına. Her görüğümde söyleyecek kırıcı bir şey buluyorum kendime. Söbü. Şekilsiz. Sincap. Araba camından karşı dükkanın aynalı vitrinine atlıyor yansıma sincap, kendime daha iyi bakma şansı yakalıyorum. Ağlayın dereler, nehirler ağlayın. Yarım saate iş yerinde olacağım, iş arkadaşlarım için ağlayın. Hiçbir şeyden olmasa giydiğim kalın kota bakarken dalıp gidecekler. Dünyadaki vaktimizi ölçen kum saatinin içindeki her bir kum tanesi inciden, elmastan kıymetliyken; kot pantolona dalıp gitmek, geri gelmeyecek dakikaları giyinmeyi bilmeyen birileri yüzünden kaybetmek ne acı.

İlk kez değil, son kez olmayacak; "olur ya, ben de toplumun bir üyesi olabilirim bu giydiklerimle" diye düşündüğüm şeyi böyle apaçık karşımda görünce eve geri dönmeye karar verdim. İzin yazdırırım. İzinlerinizi düşünürken böyle şeyleri de hesaba katmanız gerekir. Düğün, cenaze, yansıma. Bunlar birbirinin akrabasıdır. Hazırlıksız, habersiz gelen yansıma ölümün kız kardeşidir. Güzel yapılı zanettiğiniz saçlarınız bir anda pusuya yatmış bir kanlı gibi önünüze atlar, tüfeğiyle ateş eder. Kan davası mı, namus kavgası mı, hangi çağda yaşıyoruz demeye kalmadan çok ufak can verirsiniz oracıkta. Bazı günler işe diye yola çıkıp eve gitmekte utanılacak bir şey yoktur. Kime ateş edilse morali bozulur, "tadım kaçtı, ben eve gidiyorum" der.

Evden "BEN ÇIKIYORUM" diye iddialarla, kendinden emin hareketlerle çıkıp eve geri dönmek onur kırıcı bir olaydır. Ne avcılık, ne toplayıcılık, şimdi gideyim ofiste bir bilgisayar kullanayım da gör beni. Bak bakalım ay başında maaş yatınca kim kullanıyormuş o bilgisayarı. O tuşlara basmaya, o toplantılara girmeye gidiyorum! BEN ÇIKIYORUM! Diye bağırır gibi hal ve hareketlerle çıkmıştım. Yirmi dakika sonra blok fülüt gibi sesler çıkartarak geri girdim eve. "Ne oldu, çıkmıştın" diye sordu bebeğim. Çıkmıştım, çıkarken de demiştim. Ama geri dönmek zorunda kaldım. Yansımamı beğenmedim, arabanın yolcu koltuğunda oturan hallerimle kavga ettim denilmeyeceği için, "yediğim bir şey mi bir şey oldu, sende de var mı ağrı falan, midem çok bulandı ya yolda, metroda falan bir sıkıntı olmasın diye eve döndüm" diye vızıldadım. Hemen yatırıldım, çarşaflara sarıldım. Tam çarşafın serinliğine sevinirken "mide bozulması demeseydim, dolapta bira vardı onu içerdim" diye düşündüm ve üzüldüm.

UYKUSUZ
Haftalık Mizah Dergisi | 6 EYLÜL 2018 | Sayı: 575
Haftalık Yaygın Süreli Yayındır
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar
Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin
Kaligrafi: Şevki Sayışman **Satış Sorumlusu:** Selami Yamak
Adres: Asmalımescit Mah. Asmalımescit Sok. No: 29/4 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 **Fax:** 0 (212) 245 63 60 • **ISSN 1307 - 7619**
Baskı: İleri Haber Ajansı A.Ş. Yenibosna / İSTANBUL Tel: 0212 454 33 33
Genel Dağıtım: DPP - 0(212) 622 22 22
Abonelik: Yurtiçi: PTT kargo ile 250 TL. Özel kargo teslimatlı 320 TL **Amerika:** 120$ **Avrupa:** 80€ **Uzakdoğu:** 120$
IBAN Numaralarımız:
(Alıcı: Mürekkep basın) **TL:** TR59 0006 2000 0680 0006 2974 32 **USD:** TR78 0006 2000 0680 0009 0849 67 **EUR:** TR08 0006 2000 0680 0009 0849 66

Dergimize ulaşamadığınız bayiler için iletişim adresi ve telefon numaralarımız **selamiyamak@gmail.com 0212 245 53 38/39**

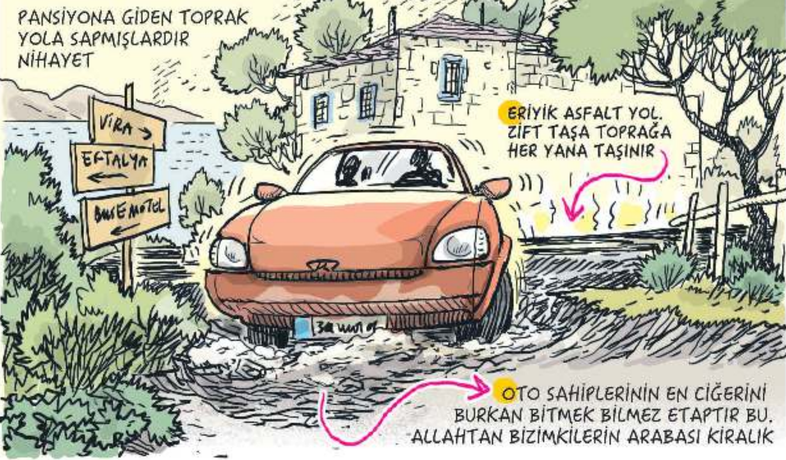

SÖNMEZ KARAKURT
sonmezkarakurt@gmail.com

YALNIZ DEĞİLSİNİZ!

özet:

GEYSU'NUN KİRALADIĞI ARABAYLA TATİLE; ASSOS'A DOĞRU YOL ALMAKTADIRLAR. YER AYIRTILAN PANSİYONA AZ BİŞEY KALMIŞTIR

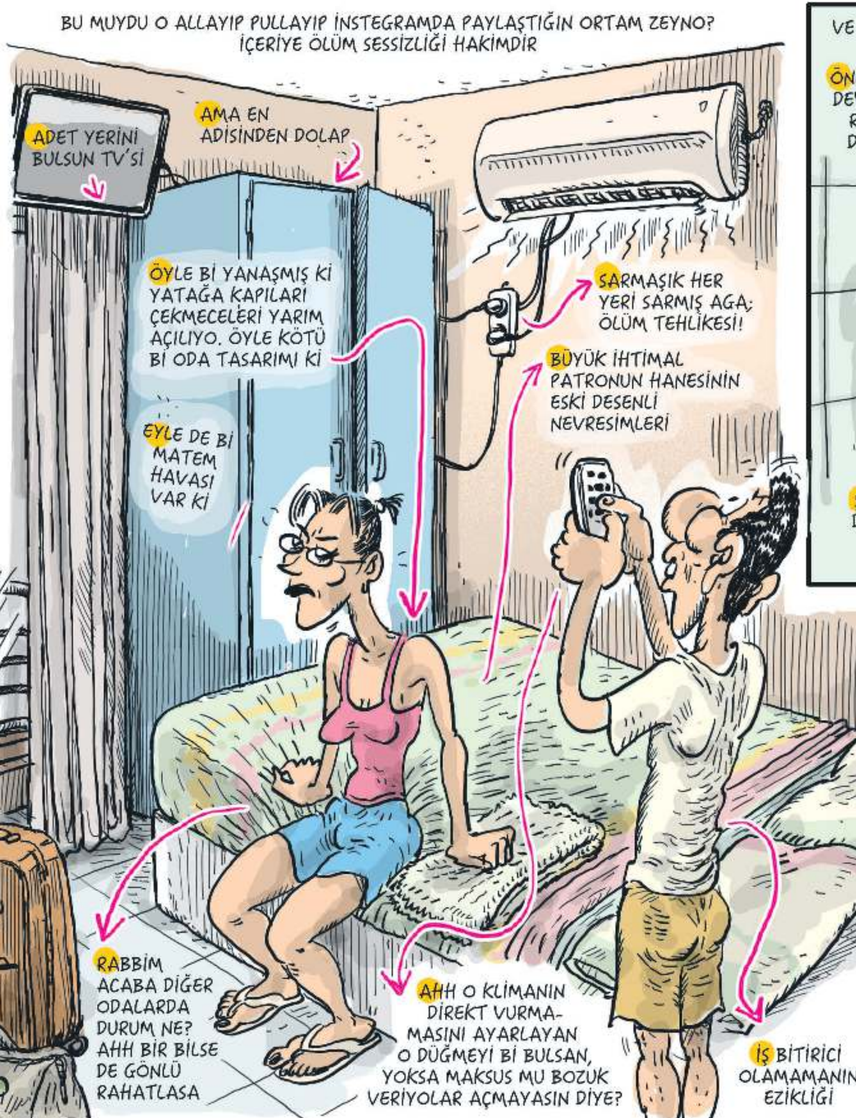

GİDİN İKİ BIRA ATIN KENDİNİZE GELİN